

tico-històrica dels topònims: per exemple, *Cartagena* (per *Cartago Nova*), Saragossa (per *Caesaraugusta*), Mérida (per *Emerita Augusta*), Tarraca (per *Tarraco*), etc.

Això no és obstacle per a lloar el treball minuciós, profund i imaginatiu de l'obra del professor doctor Leopold Vorreiter, que ultrapassa les línies habituals en aquesta mena d'estudis, atesa l'abundant bibliografia ja existent sobre el tema, de la qual n'és una bona i reeixida mostra.

F. Bonastre

JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ, *Música Tradicional Catalana: III Danses*, Barcelona, Clivis, 1983, 526 pp.; 21,5 cm. Col·lecció Neuma, 6. ISBN 84-85927-06-0. Volum III.

En el present volum, tercer de la sèrie *Música Tradicional Catalana*, el professor Josep Crivillé i Bargalló, cap del Departament d'Etnomusicologia del C.S.I.C. (Barcelona), dedica l'estudi a les danses de Catalunya, partint d'aportacions documentals conegudes i incorporant-n'hi moltes d'inèdites. L'univers expositiu i especulatiu de les cinc-cents quaranta melodies instrumentals d'arrel catalana, és aïllat de les referències coreogràfiques, atent només a l'àrea estrictament musical. En un estudi previ, l'autor analitza els esquemes formals del repertori instrumental (bé que no exhaustivament), l'articulació amb els diversos instruments (flauta i tambor, gralla, cornamusa, sac de gemecs) i formacions instrumentals (especialment la cobla), i tanmateix la morfologia del repertori, atenent els aspectes melòdics, rítmics i harmònics, i l'exposició dels criteris de

l'edició, que es complementen amb un índex de fonts, adés per esquemes formals, adés per atribució instrumental; una bibliografia de referència clou aquesta obra.

L'estudi de Josep Crivillé és el resultat d'un difícil equilibri (ben aconseguit, certament) entre el rigor musicològic i la claredat d'exposició, que situa l'obra en la categoria dels manuals bàsics i imprescindibles per a la història de la nostra música tradicional. Cal felicitar l'autor per aquesta tasca, i encoratjar l'editorial a prosseguir la línia fa uns anys iniciada. L'obra ha estat publicada amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

F. Bonastre

JOSÉ CLIMENT, *Fondos Musicales de la Región Valenciana II: Real Colegio de Corpus Christi («Patriarca»)*, Valencia, Institución Alfonso el Magnánimo, Diputación Provincial de Valencia, 1984, 849 pp.; 24 cm. ISBN 84-00-05661-2.

L'actividad musicològica del canonge Josep Climent destaca, des de fa molts anys, en l'àmbit d'aquesta disciplina al País Valencià. Transcriptor de Comes i Cabanilles i estudis del repertori organístic, Climent es dedica també a l'arxivologia musical, de tanta transcendència en el nostre país, mancat d'una tasca sistemàtica en aquests estudis. Una bella mostra és el segon volum de la sèrie *Fondos Musicales de la Región Valenciana*, dedicat a l'Arxiu Musical del Col·legi de Corpus Christi («Patriarca»). Anteriorment edità el de la Catedral Metropolitana.

La importància d'aquest fons arxivístic és evident, atesa la coneguda història cultural i musical del centre, a la cruïlla de la millor música hispànica —especialment la litúrgica— d'altres centúries; d'aquest fet en donen fe els 6048 manuscrits catalogats (a part dels 33 llibres de faristol i col·leccions miscel·làniques aplegades), que situen l'arxiu del *Patriarca* en un lloc cabdal del nostre repertori.

L'ardua i pacient tasca ha estat duta a terme per Josep Climent amb tota cura, eliminant allò que no és essencial, segons el seu criteri, exposat en el pròleg. Clar que hom preferiria els *incipit* musicals però cal entendre que en una empresa d'aquest tipus, amb tants manuscrits encara per catalogar, resta justificada la tipologia

metodològica adoptada per l'il·lustre musicòleg.

El catàleg és ordenat tenint en compte el caràcter de l'arxiu, amb una nombrosíssima llista de compositors (llur índex ocupa 10 pàgines a dues columnes): l'ordenació alfabètica i rigorosa, partint de la inclusió, en primer lloc, de la música litúrgica, seguida de les composicions en llengua vernacle, amb expressió de l'esquema formal (o gènere musical, en el seu cas), dedicació, veus, instruments i tipologia documental, i amb la citació de la cota corresponent.

L'obra del canonge Climent és un instrument utilíssim per als estudis de la musicologia hispànica.

F. Bonastre